

[Wihjelm.]

telse af kirke departementets budget med 2 mill. kr.

Eva Rothenborg (FP):

Jeg kan faktisk ikke gøre for det, men jeg synes, at både hr. Erling Olsen og hr. Robert Pedersen er utroligt charmerende. De er lige så charmerende som de to skuespillere, de i den senere tid er blevet sammenlignet med, og heltemodige har de sandelig også været heroppe i dag ved at prøve at redde os de uheld, de har haft hidtil.

Når jeg går herop, er det bl. a., fordi hr. Robert Pedersen på god gammel dansk vis i H. C. Andersens fædreland er kommet frem til det gamle: én, to, mange. For 1 år siden fortalte jeg om én enkelt oplevelse i tv vedrørende en invalidepensionist. Det er blevet til, at fru Eva Rothenborg kender flere eksempler. Men det er de her små 5 høns, og vi ved jo også efter hr. Poul Dams indlæg her, at H. C. Andersen ikke er død endnu.

Ellers har det jo været den samme politik med ikke se, ikke høre, ikke tale. Jeg er gud bevares ikke noget finansgeni, men mens alle de fine herrer, der ved besked om det hele, er faret op og ned, har jeg stillet mig selv det spørgsmål: sig mig, er det en finanslovdebat? Er det, som hr. Lysholt Hansen sagde nu, ændringsforslag, vi diskuterer, eller er det fremskridtspartiet? Jeg har kun hørt den evige profeteren om fremskridtspartiet, og det er ufatteligt, hvor mange profeter og sandsigere vi efterhånden har fået i dette land. Jeg kunne have lyst til at spørge: ja men hvor ved I det fra? Det har ikke været prøvet og er faldet til jorden sådan som jeres politik nu igennem en 15-20 år. Jeg lægger mig da også på sinde, at der tales i konjunktiv hele tiden: „Det ville være sådan, dersom . . .“. Det er også stadig det samme refræn, som går igen hele tiden, og man har fornemmelsen af, at de herrer egentlig mere prøver at overbevise sig selv end at overbevise andre: ja men vi er gode drenge, vi er ansvarlige, det er skam os, der er det, og ikke de andre.

Vi skal altså nu have en finanslov vedtaget med 15-20 mia kr. i underskud, og det siger regeringen at den kan leve med. Ja men det er da dejligt at høre, at den kan leve med det. Jeg har fornemmelsen af, at

den også kunne have levet med meget mere. Men hvem er det egentlig, der skal leve? Er det regeringen? Eller er det befolkningen? Hvor skal pengene komme fra? Ja, de skal da selvfølgelig komme fra befolkningen som sædvanlig. Og det er jo det, man ikke vil se, men i stedet for siger man: ja men sådan plejer vi ikke at gøre herinde, ja men det har vi aldrig gjort før, ja men det er ikke, hvad vi er vant til. Det er jo en håbløs forbenet, stivbenet facon at køre videre på i det samme spor og tro, at man er ansvarlig, fordi man ikke kan se, at tiderne ikke er de samme, som de var i 1930'erne, og at der kan ske en nytænkning.

Jeg vil gerne sige også, at når finansministeren med bævende stemme heroppe taler om EFG-godtgørelsen, om de 68 mill. kr., så bilder jeg mig ind, at finansministeren selv i sin tid anviste vejen vedrørende godtgørelsen til EFG. Den skulle løbe i forsøgsperioden, men jeg tager det som et udtryk for, at finansministeren har taget det gamle slogan om at have et standpunkt, til man tager et andet, til sig som sit eget.

Hvad er egentlig den økonomiske virkelighed, og hvad er drøm, som finansministeren talte om? At finansministerens opfattelse af drøm og virkelighed er forskellig fra fremskridtspartiets, det ved vi, men man kan vel nok erkende, at en god del af det er drøm og til og med ønskedrøm. Fremskridtspartiet har aldrig lagt skjul på, at vores ønskedrøm er et land, som i modsætning til socialdemokratiets land sætter tæring efter næring, og hvor man selv bestemmer, hvad ens penge skal bruges til.

Når finansministeren argumenterer, er det jo ud fra det nuværende samfund, der betaler det hvide ud af øjnene i skat. Jeg kan kun for mit eget vedkommende sige, at jeg vil da langt hellere have 15.000 kr. i skattelettelser end betale 30.000 kr. til staten og få de 15.000 kr. tilbage i øremærkede tilskud, og sådan tror jeg egentlig der er en forfærdelig masse mennesker der har det. Så kan man diskutere og gør det sandsynligvis også, hvor fordummelsen er størst, når man virkelig stadig væk tror, at den fortsatte umyndiggørelse af landets borgere med skatter og afgifter og en enorm udlandsgæld er noget, der har genklang hos den almindelige, jævne mand. Der er i alt fald én ting, den jævne mand for længst har